

**FACTORS RELATED TO SELF-CARE OPERATIONS CAPABILITIES
IN SCHOOL-AGED CHILDREN WITH EPILEPSY**

RATANAPORN SOOKTIP

ดกนันทนาการ

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF NURSING SCIENCE
(PEDIATRIC NURSING)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2002

ISBN 974-04-1930-5

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

4236642 RAPN / M : MAJOR: PEDIATRIC NURSING; M.N.S. (PEDIATRIC NURSING)
KEY WORDS : SELF PERCEPTION / SELF-CARE OPERATIONS CAPABILITIES
/ SCHOOL-AGED CHILDREN / EPILEPSY

RATANAPORN SOOKTIP: FACTORS RELATED TO SELF-CARE
OPERATIONS CAPABILITIES IN SCHOOL-AGED CHILDREN WITH EPILEPSY.
THESIS ADVISORS: WILAI LEESUWAN, M.Ed., JARIYA WITTAYASOOPORN,
D.N.S., AUTCHAREEYA PATOOMWAN, Ph.D. 147 p. ISBN 974-04-1930-5

The purposes of this descriptive research are to study the relationships between the duration of children's education, duration of illness, family income, self-perception and self-care operations capabilities in school-aged children with epilepsy and to explore the predictive power of different factors on self-care operations capabilities in school-aged children with epilepsy.

Orem's self-care theory was used as a research framework. Purposive sampling was used on 100 school-aged children with epilepsy, attending the pediatric neurology outpatient clinic at Pramongkutklao Hospital, Prasat Neurological Institute, Ramathibodi Hospital, King Chulalongkorn Memorial Hospital, and Queen Sirikit National Institute of Child Health between October 2001 and February 2002. Data were collected by interviews. The instrument for data collection consisted of a background information of the subjects form, a self-perception profile for children, and a self-care operations capabilities in school-aged child with epilepsy. Data were analyzed by SPSS/FW using descriptive statistics and hierarchical multiple regression analysis.

The results of this study indicated that self-perception had a mean of 105.89 (S.D.= 12.98)(total scores = 144.00), and self-care operations capabilities had a mean of 76.46 (S.D.= 4.94)(total scores = 100.00). Self-perception was positively correlated with self-care operations capabilities ($r = .463$, $p < .001$). Hierarchical multiple regression analysis revealed that basic conditioning factors included duration of children's education, duration of illness, and family income accounting for 5.8% of the variance in self-care operations capabilities. However, the regression coefficients of duration of children's education, duration of illness, and family income were not significant ($p > .05$). After entering self-perception into the model, self-perception accounted for an additional 20.4% of the variance in self-care operations capabilities ($p < .001$). The total variance of self-care operations capabilities of 26.2% were accounted for by basic conditioning factors and self-perception, with the significant regression coefficient of duration of children's education and self-perception at the .05 level and the .001 level, respectively.

The findings suggest that nurses should be concerned with assessing epileptic children on overall self-perception periodically, provide a group support, and, assist epileptic children, as well as provide various forms of information appropriate to epileptic children and their caregivers. Moreover, nurses should emphasize the caregivers be aware of the need of epileptic children to take medication regularly.

4236642 RAPN / M: สาขาวิชา: การพยาบาลเด็ก; พย.ม. (การพยาบาลเด็ก)

รัตนารณ สุทธิพิศ: ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองในเด็กวัยเรียนโรคลมชัก (FACTORS RELATED TO SELF-CARE OPERATIONS CAPABILITIES IN SCHOOL-AGED CHILDREN WITH EPILEPSY) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ วิไล ลีสุวรรณ, ค.ม., จริยา วิทยะศุกร, พย.ด., อัจฉริยา ปทุมวัน, Ph.D. 147 หน้า. ISBN 974-04-1930-5

การวิจัยเชิงบรรยายครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาในการศึกษาของผู้ป่วยเด็ก ระยะเวลาในการเจ็บป่วย รายได้ของครอบครัว การรับรู้เกี่ยวกับตนเองและความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองในเด็กวัยเรียนโรคลมชัก และศึกษาอำนาจการทำนายของปัจจัยดังกล่าวต่อความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองในเด็กวัยเรียนโรคลมชัก โดยใช้ทฤษฎีการดูแลตนเองของโอเร็มเป็นกรอบวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจากเด็กวัยเรียนโรคลมชักอายุ 8-12 ปี ที่มาติดตามการรักษาที่คลินิกระบบประสาทในเด็กแผนกผู้ป่วยนอกโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า สถาบันประสาทวิทยา โรงพยาบาลรามาริบัติ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์และสถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี ระหว่างเดือนตุลาคม 2544 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ 2545 จำนวน 100 ราย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานของผู้ป่วยเด็กและผู้ดูแล การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองในเด็กวัยเรียนโรคลมชัก วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS/FW ด้วยสถิติบรรยายและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับตนเองมีค่าเฉลี่ย 105.89 (S.D = 12.98) (คะแนนรวม = 144.00) และความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองมีค่าเฉลี่ย 76.46 (S.D = 4.94) (คะแนนรวม = 100.00) การรับรู้เกี่ยวกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองในเด็กวัยเรียนโรคลมชักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .463, P < .001$) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้นพบว่า ปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ ระยะเวลาในการศึกษาของผู้ป่วยเด็ก ระยะเวลาในการเจ็บป่วย รายได้ของครอบครัวสามารถอธิบายความแปรปรวนของความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองของเด็กวัยเรียนโรคลมชักได้ 5.8% อย่างไรก็ตาม สัมประสิทธิ์ความถดถอยของระยะเวลาในการศึกษาของผู้ป่วยเด็ก ระยะเวลาในการเจ็บป่วย รายได้ของครอบครัวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) เมื่อนำการรับรู้เกี่ยวกับตนเองเข้ามาวิเคราะห์ร่วมด้วยพบว่า การรับรู้เกี่ยวกับตนเองสามารถอธิบายความแปรปรวนของความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 20.4 ($p < .001$) ปัจจัยพื้นฐานและการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง สามารถอธิบายความแปรปรวนของความสามารถในการปฏิบัติการดูแลตนเองได้ร้อยละ 26.2 โดยสัมประสิทธิ์ความถดถอยของระยะเวลาในการศึกษาของผู้ป่วยเด็กและการรับรู้เกี่ยวกับตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .001 ตามลำดับ

จากผลการวิจัยครั้งนี้พยาบาลควรให้ความสนใจเกี่ยวกับการประเมินการรับรู้เกี่ยวกับตนเองทุกด้านในเด็กวัยเรียนโรคลมชักเป็นระยะๆ ควรจัดให้มีกลุ่มสนับสนุนหรือช่วยเหลือสำหรับเด็กโรคลมชัก และมีการให้ข้อมูลหลายรูปแบบที่เหมาะสมกับเด็กวัยเรียนโรคลมชักและผู้ดูแล นอกจากนี้พยาบาลควรเน้นให้ผู้ดูแลเด็กเห็นความสำคัญของการให้เด็กโรคลมชักรับประทานยาอย่างสม่ำเสมอ